

Početak

O nama

Kontakt

Izbornik

Aktualno
Najnovije vijesti
Uvodnik
Hrvatska
Unutarnja politika
Gospodarstvo
Bosna i Hercegovina
Vanjska politika
Iseljenišтво
Gledišta
Povijest
Kultura
Znanost
Društvo
Religija
Kolumne
Feljtoni
Intervjui
Izjave tjedna

Poveznice

Vlada RH
Fond za zaštitu okoliša i energetska učinkovitost
Matica hrvatska
Nacionalna i sveučilišna knjižnica
Hrvatski državni arhiv
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Hrvatski institut za povijest
Društvo hrvatskih književnika
Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća
Hrvatski informativni centar
Hrvatski memorijalno dokumentacijski centar
Domovinskog rata
Glas koncila
Slobodna Dalmacija
Novi list online
Hina

Prijavi se

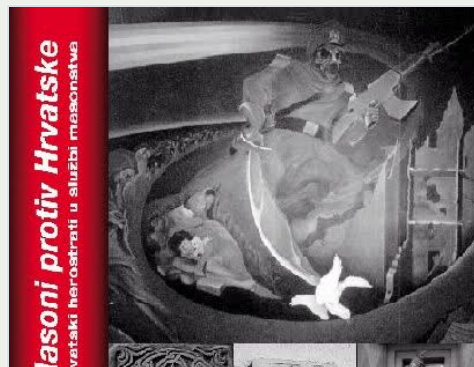
Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

Zaboravili ste lozinku?
Zaboravili ste korisničko ime?
Kreiraj korisnički račun

Nalazite se ovdje: Početak > Unutarnja politika > Masonstvo i Nezavisna Država Hrvatska

1991. GODINA - KOJA SE (NE) VRAĆA? - Obnavlja se velikosrpska agresija
četvrtak, 10. travanj 2014. 14:22

Masonstvo i Nezavisna Država Hrvatska
srijeda, 09. travanj 2014. 23:36

Hrvatskoj trebaju kompetentne, djelotvorne i odgovorne institucije među...
četvrtak, 10. travanj 2014. 10:37

Anketa

Zašto Nadan Vidošević nije progonjen kao Ivo Sanader?

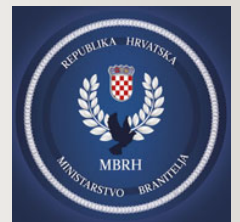
- Jer je manje kriv
 Jer je ljepši
 Jer je pametniji
 Jer je manje ukrao
 Nešto peto

Vidi detalje

Ponedjeljak, 14/04/2014
16:04:11

Tko je Online?

Trenutačno aktivnih gostiju:
754 gostiju i nema članova online

Masonstvo i Nezavisna Država Hrvatska

Objavljeno petak, 11. travanj 2014. 00:00 | |

Srbi i Srbijanci su počeli s ubijanjem Hrvata tri dana prije uspostave hrvatske države

Po starom običaju niti jedan režimski hrvatski medij niti ove godine nije spomenuo što se zbilo u noći 7.- 8. travnja 1941. godine u okolici Bjelovara. Naime, te noći je u Velikom Grđevcu pričuvni puk 108. kraljevske jugoslavenske vojske, popunjen Hrvatima, pod zapovjedništvom narednika Ivana Čveka otkazao poslušnost jugoslavenskoj vladi, razoružao srpske časnike i krenuo prema Bjelovaru. Na putu im se pridružuje i 40. dopunski puk poručnika Leopolda Supančića. Zauzimaju grad Bjelovar od žandara i preostale jugoslavenske vojske, te gradonačelnik dr. Julije pl. Makanac 8. travnja 1941. godine proglašava Nezavisnu Državu Hrvatsku. Hrvatska država proglašena je voljom hrvatskog naroda u Bjelovaru, bez nazočnosti niti jednog pripadnika njemačkih, talijanskih ili ustaških postrojbi.

Ovaj događaj hrvatska historiografija ne bilježi, kao i činjenicu da su prve žrtve u Drugom svjetskom ratu na tlu Hrvatske bili Hrvati, i to njih tridesetak iz okolice Bjelovara, koje su masakrirali srbočetnici između 8.-10. travnja 1941. godine u režiji srpskog konjaničkog puka *Car Dušan Silni* nakon pobune hrvatskih vojnika.

Njemačka se bjelovarskim događajima našla pred gotovim činom posve nesprijetna. Žurno je ponudila vlast Vlatku Mačeku, ali Maček jednostavno nije htio preuzeti odgovornost za sudbinu hrvatskog naroda u najdelikatnijem trenutku njegove povijesti. Pritisnut talijanskim ultimatumom, dr. Ante Pavelić je prihvatio tu zadaću, pokušavajući spasiti što se spasiti dade, misleći bolje i krmja država i krmja sloboda nego da cijela Hrvatska padne pod okupacijski režim Njemačke i Italije. U ime dr. Pavelića, Slavko Kvaternik je 10. travnja u Zagrebu na opće oduševljenje hrvatskog naroda službeno proglasio Nezavisnu Državu Hrvatsku.

Bilo je to ostvarenje tisućljetnog sna hrvatskog naroda. Da je golemu većinu Hrvata željela svoju državu najzornije nam je potvrdio povjesnik dr. Dušan Biliandžić, partizanski prvoborac i visoki dužnosnik Komunističke partije, rekavši: „*Sam čin proglašenja NDH, u koju je uvrštena i BiH, izazvao je euforično oduševljenje većine hrvatskog naroda. Oko nove vlasti okupili su se ljudi iz različitih društvenih slojeva, spremni da grade svoju nacionalnu državu, uskrsnu nakon osam stoljeća.*“ Ivan Meštrović je u svojim memoarima zapisao izjavu britanskog konzula u Zagrebu, Thomasa C. Rappa, prigodom proglašenja hrvatske države 10. travnja 1941. godine: „*Bez svake sumnje, Država Hrvatska je tu i narod je za nju.*“

Na žalost, Hrvati kroz cijelu povijest nisu mogli sebi birati saveznike. Tako je bilo i s NDH. Nametnuli su joj se ideološki gospodari nacizma i fašizma, Njemačka i Italija, koji joj prečesto nisu bili prijatelji i koji su surađivali s njenim najvećim neprijateljima. Uzaludni su bili pokušaji vlade NDH tijekom cijelog perioda rata uspostaviti kontakt s Velikom Britanijom. Naivno je to bilo uopće tražiti jer masonskoj V. Britaniji samostalna hrvatska država nije bila u nikakvim planovima, bila ona ustaška ili kakva god. Ona ne postoji u masonskom političkom zemljovidu, ona je samo „ružna mrjva“ na masonskom krvotoku Washington – London – Jeruzalem.

Donji Mosti - odavanje počasti pobijenim Hrvatima 1941., nekoliko dana prije uspostave hrvatske države

S kraljem Petrom II. i jugoslavenskom vladom puno je masona u travnju 1941. godine izbjeglo iz zemlje: Juraj Knežević, Jovan Banjanin, Milan Gavrilović, Većeslav Wilder, Srđan Budisavljević, Radoje Knežević, Bogoljub Jeftić, Jovan Đonović i mnogi drugi. Od posebnog povjerenja britanskog Okruglog stola bili su Radoje Knežević i hrvatski mason Ilija Jukić, ali i svi ostali emigranti masoni bili su pod strogim nadzorom britanskog masonstva. Umreženo masonstvo među zaraćenim stranama, a svi u službi britanskih obavještajnih službi, kontroliralo je razvoj događaja u zaraćenoj Europi, poglavito na prostorima bivše Jugoslavije te odlučivalo, ili obavještavalo suprotnu stranu, o sudbonosnim odlukama neprijateljske strane.

Iz tog razloga je infiltrirano masonstvo u samom vrhu NDH imalo sasvim drugačiju zadaću od masonstva u Nacionalnom komitetu Draže Mihajlovića u kojemu su značajniji masoni bili dr. Đuro Đurović, dr. Aleksandar Popović, dr. Đuro Milović, dr. Vladimir Belajčić, Ljubiša Trifunović, Dragiša Vasić, Stevan Moljević, Mihajlo Kujundžić i Hrvat raspop Đuro Vilović. Uloga mnogih hrvatskih masona, poglavito ciljano ubačenih, je bila u službi razgradnje NDH, dok je uloga masona u četničkom pokretu bila očuvanje Kraljevine Jugoslavije, odnosno stvaranje Velike Srbije. Zbog toga je i bila obilata potpora četničkom pokretu od strane Velike Britanije i SAD-a. Kasnije su masonske sile V. Britanija i SAD promijenile svog nepouzdanog igrača Mihajlovića s pouzdanijim Brozom.

Nepobitna je činjenica da su se u Ustaški pokret još od njegovog osnivanja infiltrirali mnogi masoni iz zakutne *Simboličke Velike lože Libertas*. Razvidno je da je loža *Libertas* bila utočište, kako hrvatskih domoljuba koji su snovidali hrvatsko nacionalno masonstvo poput „Draškovićevog masonstva“ iz 18. stoljeća, tako i masona Židova koji su se s ostalim hrvatskim masonima suprotstavljali velikosrpskom antisemitizmu. Na žalost, u ložu se je uvuklo i puno provokatora, unitarista, britanskih doušnika itd., koji su se vješto zakrinkali krinkom hrvatskog nacionalizma.

Ovdje treba nešto reći o loži *Libertas* kao i o srpskom masonstvu. Poznato je kroz povijest da su Srbi vješto koristili svoje „dvorske Židove“ u svim kritičnim trenucima kada je dolazilo u opasnost njihovo hegemonističko velikosrpstvo. Kada su ponovo osnažili i dobili državu po svom ukusu – Kraljevinu SHS, pomoć Židova više im nije bila potrebna. S druge strane u Hrvatskoj je Židovima bilo sve dozvoljeno pošto Hrvati nisu nikada bili antisemiti i gajili su sustavnu naklonost prema Židovima. Vidljivo je to i iz činjenice da Židovi za sjedište svog cionističkog pokreta u Kraljevini SHS izabiru Zagreb. Osim toga u Zagrebu izlazi glasilo *Židovska smotra*, kasnije *Židov*, sve do 1941. godine kada dolazi do prve pojave antisemitizma u Hrvatskoj.

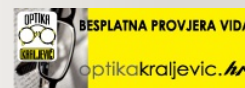
Budući da je u zagrebačkoj loži *Prometej* bilo mnogo uglednih Židova na čelu s poznatim hrvatskim Židovom Ladislavom Sitzerom, dodatno se zaoštrio sukob između *Velike lože Jugoslavije* u kojoj se pojavio veliki antagonizam prema braći „Mojsijeve vere“ i lože *Prometej*. Sukob je kulminirao kada je *Veliki besednik Velike lože*, Damjan Branković javno napao Židove. Rezultat sukoba je suspendiranje lože *Prometej* iz *Velike lože Jugoslavije*. Međutim, mnogi hrvatski masoni nisu bili zadovoljni tom suspenzijom, te masonska braća iz novoosnovane lože *Amititia*, lože *Ljubav blišnjega*, te lože *Prometej* osnivaju 29. svibnja 1927. godine u Zagrebu *Simboličku Veliku ložu Libertas*. Osnivanju su nazočila delegirana braća iz sve tri lože, među kojima istaknimo dr. Vladimira Rukavinu, Dragutina Libermannu, Ignjata Fischera, Hugu Hoffmana, Feliksa Mikolaša, Milana Schwartzu, Bogdana Nemčića, Milana Vidmana, Branimira Domca i Janka Koščevića. Za velikog majstora *Velike lože Libertas* izabran je Veljko Tomić.

Ivan Meštrović

Dokaz da je *Velika loža Jugoslavija* imala znatan utjecaj u svjetskom masonstvu taj je što *Veliku ložu Libertas* nije priznala niti jedna inozemna velika loža. Budući da je *Velika loža Jugoslavija* radila pod zaštitom francuskog *Velikog Orijenta*, Veljko Tomić okreće se

A School with a View

anglosaksonskom masonstvu tražeći u Londonu priznanje lože *Libertas*. U tom traženju potpore zanimljive su Tomičeve izjave o romanskom masonstvu, kako to masonstvo nije pravo masonstvo, kako to nisu „masonske radionice“ već politički klubovi itd. Za anglosasko masonstvo Tomić je pun hvale. On ističe kako je masonstvo „duhovna stvar“ te da je stoga anglosaski tip masonstva puno bliži transcendentnosti, okultnosti i filozofiji nego politici. Međutim, Tomičevi naivni pokušaji nisu urodili plodom, jer kolika god bila konkurencija među masonstvom zbog borbe za prevlast, ono je ipak ponajprije „masonstvo“. *Simbolička Velika loža Libertas* nikada nije priznata, tako da su sve lože koje su radile pod njenom zaštitom radile kao „divlje lože“. (Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 233., 234. i 237.)

Poznato je da su se članovi *Simboličke Velike lože Libertas* početkom Drugog svjetskog rata stavili na raspolaganje poglavniku dr. Anti Paveliću, ističući kako je njihova *Velika loža* uvijek bila žarište hrvatskog domoljublja te da su se u njoj okupljali Hrvati koji su gajili nadu u bolje dane. Svakako je ta konstatacija u većoj mjeri točna. Znakovito je da su se ustaške vlasti izuzetno blago odnosile prema slobodnim zidarima, što je bilo u izrazitoj suprotnosti od tadašnjih autokratskih režima, primjerice nacizma. Iako je masonstvo bilo formalno zabranjeno, svi uhićeni masoni prigodom uspostave ustaške vlasti u NDH, vratili su se 6. travnja 1942. godine iz kaznonice u Staroj Gradišci te su nesmetano nastavili raditi na svojim prijašnjim radnim mjestima tijekom cijelog rata, i oni hrvatsko-domoljubne orijentacije (Julije Benešić, Antun Bonifačić itd.), kao i oni unitarističko-jugoslavenske orijentacije (Antun Barac, Grga Novak, Gustav Krklec itd.). Neki masoni gospodarstvenici (Stanko Švrjuga, Branko Pliverić i dr.) su usko surađivali sa vlastima NDH. (Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 239. i 343.)

Isto tako apsolutno se može potvrditi da nije bilo nikakvog antisemitizma niti u načelima Ustaškog pokreta niti u njegovom djelovanju do Drugog svjetskog rata. Ustaški pokret je čak bio naglašeno filosemitski, ne samo zbog predsjednika Čiste stranke prava pokrštenog Židova dr. Josipa Franka od kojega potječu korijeni ustaškog pokreta, već i zbog cijele elite Židova i polužidova u samom vrhu pokreta. Svakako su najutjecajni Židovi u pokretu bili: Vlado Singer koji je rođen i odgajan kao Židov, a kasnije je u NDH vodio obavještajni odjel Glavnog ustaškog stana; Ivo Korsky, jedan od ideologa Ustaškog pokreta, a za vrijeme NDH-e bio je sudac Kotarskog suda u Osijeku i vijećnik Sudbenog stola; zatim prvaci pokreta Ivan Frank, Srećko Kremzier, Krunoslav Vilček, Viktor Gutman, Stipe Mosner i mnogi drugi. Osim toga supruga dr. Ante Pavelića, Mara, imala je židovske krvi; Eugen Dido Kvaternik bio je polužidov pošto je njegov otac pukovnik i slavni vojskovođa Slavko Kvaternik bio oženjen kćerkom Josipa Franka, a i sam je Dido bio oženjen Židovkom itd.

U vojsci Nezavisne Države Hrvatske među mnogim vojnicima i časnicima židovskog podrijetla bilo je i 28 generala, što Židova, što djelomično židovskog podrijetla: Hinko Alabanda, Ladislav vitez Aleman, Edgar Angeli, Emanuel Balley, Oton Čuš, Julio Fritz, Josip Gamberger, Ferdinand pl. Halla, Dragutin Helbich, Đuro Isser, Oskar Kirchbaum, Rudolf Kraus-Tudić, Rikard Kubin, Josip vitez Metzger, Milan Miesler, dr. Milan pl. Praunspurger, Julio Resch, Dragutin Rumler, Julio Sach, Julio Simonović, Nikola vitez Steinfel, Ivan Šambek, Ivo vitez Šnur, Josip Scholtz, Kvintijan Tartaglija, Rudolf Wanner, Mirko Vitez Zgaga i Božidar Zom. (Vjenceslav Topalović: *Srednja Bosna - ne zaboravimo Hrvatske žrtve 1941.-1945./ 1991.-1995.* Hrvatski Informativni centar, Zagreb, 2001., str. 70.-74.). Valja zamijetiti i to da su od šest hrvatskih generala koji su na Bleiburgu pregovarali sa „saveznicima“, samo trojica bili čiste hrvatske krvi, dok je jedan bio čistokrvni Židov. Osim toga, među pogubljenim hrvatskim vojnicima na Bleiburškom polju i Križnom putu bilo je oko 2500 stradalih Židova.

Stevan Moljević i Draža Mihailović

Sve to ukazuje na dvije činjenice. Jedna je ta da ustaški pokret ni u kom slučaju nije zamišljen kao rasistički, fašistički ili nacistički. Dokaz tomu je to što je ustaška vlast neposredno nakon proglašenja NDH zabranila rad Govedičeve Hrvatske nacionalsocijalističke stranke. S druge strane, istina je kako je samo u Zagrebu, kao jedinom glavnom gradu u okupiranoj Europi, Židovska općina radila tijekom cijelog rata!

Pavelić je tek pod pritiskom Hitlerove Njemačke uveo rasno zakonodavstvo. Tu svoju pogrešku, prema pisanju židovskog povjesnika Leona Urisa, ustaško je vodstvo odmah ublažilo prihvaćanjem zakona o „počasnom arjevstvu“. Vlasti NDH su u prvim godinama rata i drugim načinima pokušale izbjeći dosljednu primjenu tih zakona, trudeći se pronaći najraznovrsnije oblike mimikrije kako bi spasili što više nedužnih Židova, ali nakon dolaska Himmlera u Zagreb u ljeto 1943. godine i njegovog nezadovoljstva „rješavanjem židovskog pitanja u Hrvatskoj“, ustaške vlasti su poostriple svoj odnos prema Židovima te vršili deportaciju Židova u Njemačku. Ako usporedimo odnos ustaških vlasti prema Židovima s primjerice vishyjevskom vladom maršala Philippea Petainea u neokupiranom dijelu Francuske, vlašću *Strjelastih križeva* Ferenc Szalasyja u Mađarskoj, četničkom strahovladom u Nedićevoj Srbiji, gdje je Beograd kao jedini glavni grad pod kontrolom fašističkih ili nacističkih vlasti već u svibnju 1942. godine bio u potpunosti očišćen od Židova i „ponosno“ nosio ime *Judenfrei*, itd., razvidno se uočava da je svuda postupak prema Židovima bio kudikamo radikalniji, okrutniji i drastičniji. Ali, tko danas za antisemitizam optužuje francuski, mađarski ili srpski narod...

Upravo stoga masonstvo daje odgovor na niz strateško-političkih odluka i događaja tijekom Drugog svjetskog rata na prostorima NDH, nepojmljivih običnom čovjeku. Poznato je da je još uoči Drugog svjetskog rata u Komunističkoj partiji dolazilo do ozbiljnog prjepora između istinskih antifašista, mahom intelektualaca i Titovih „šlouserskih“ komunista. Antifašizam je prvenstveno imao nacionalno obilježje, a ne komunističko. Izrastao je iz antifašizma Vladimira Gortana koji se sa ostalim istarskim Hrvatima prvi u svijetu suprotstavio Mussolinijevom fašizmu, u vremenu dok je još britansko masonstvo na čelu s Winstonom Churchillom sokolilo i „tapšalo po ramenu“ Mussolinija.

Kerestinovački slučaj je prvi obračun Titovih komunista, kojima nije bilo do nikakvog antifašizma, do nikakve borbe protiv okupatora, već samo do vlasti u cijeloj Jugoslaviji, sa hrvatskim antifašistima, Augustom Cesarcem, Božidarom Adžijom, Otokarom Keršovaniem, Ognjenom Pricom i drugima. Tito je u zatvor na Kerestincu poslao poruku da zatvorenici svladaju nekaku ustašku stražu, i da će ih pred zatvorom čekati dva kamiona kojima će pobjeći u partizane. Hrvatski antifašisti su povjerovali Titu i svladali stražare, no umjesto kamiona sačekala ih ustaška vojska. Masonerija je odradila svoje. Redarstvo NDH imalo je točnu informaciju od Tita o planu bijega zatvorenika. Ustaše su uhitili i ubili zatočenike u bijegu i time uništile hrvatsku antifašističku elitu. Time su si zadali „smrtni udarac“ jer na suprotstavljenoj strani više nisu imali

antifašističku inteligenciju koja je poput njih sanjala hrvatsku državu, već bogohulne protuhrvatske horde.

Kerestinački slučaj znakovit je po nekoliko nepobitnih činjenica. Pokazao je da su masonska braća u sukobljenim stranama tijekom cijelog rata komunicirala i radila na rušenju hrvatske države. Osim toga potpuno je nelogično zašto su ustaše ubili zatvorenike, jer poznato je da većih sukoba između njih nije bilo. Cesarec je u više navrata tijekom svog sužanjsva viđen kako slobodno šeće kerestinačkom šumom u prijateljskom razgovoru s jednim ustaškim časnikom. Tko je onda uopće naredio od ustaških dužnosnika da zatvorenici budu ubijeni, kada je bilo očito da tim smaknućima dobivaju samo Titovi komunisti, dok ustaška vlast strahovito gubi? Taj slučaj još krije jedan bitan element o kojemu se ne govori. Raspadom Jugoslavije, Kominterna je namjeravala odobriti osamostaljenje KPH od KPJ i izvršiti smjenu titovskog Centralnog Komiteta KPH. Ubojstvom hrvatskih antifašističkih prvaka smjena se više nije mogla dogoditi.

Još prije pada Italije saveznici su skrojili tajni plan o iskrcavanju savezničkih snaga na Jadran. Htjeli su preteći Crvenu armiju te pored oslobađanja Italije osloboditi i prostore bivše Jugoslavije. Jedna od mogućnosti rješenja ranijeg dogovora Churchill - Staljin bila je i podjela bivše Jugoslavije na dvije interesne sfere, jer Britancima je strateški cilj kontrolirati cijeli Jadran, žilu kucavicu prema Bliskom Istoku. Preko masonstva Tito je saznao za plan saveznika te već u ožujku 1943. godine prvi puta dolazi do separatnog mira između Njemačke i partizana. U Zagrebu u Eksplanadi vođeni su tajni pregovori između njemačkog opunomoćenog generala u Hrvatskoj, Gleisea von Horstenaua, te Milovana Đilasa, Koče Popovića i višestrukog agenta Vladimira Velebita, kao izaslanika Josipa Broza. Dogovor je postignut da se zajedničkim snagama Titovi partizani kao „ljuti antifašist“ i njemačke oružane snage suprotstave eventualnoj savezničkoj invaziji na hrvatskoj obali.

Razvidno je iz ovog dogovora, da je komunistima bilo jedino stalo do vlasti, vjerujući da će Nijemci uskoro kao poraženi u ratu napustiti prostore bivše Jugoslavije. Za razliku od Titovih partizana koji su imali jasni zadatak sukobiti se sa saveznicima svim snagama ukoliko se iskrcaju na Jadranu, oružane snage NDH imale su strogu, sasvim drugu zapovijed, ne dolaziti u sukob sa savezničkim snagama. Plan o iskrcavanju saveznika bio je vrlo realan u ljeto 1944. godine, ali je na kraju Churchill odustao od njega po nagovoru masonske poluge Tito-MacLean.

Dok su se u više navrata partizanski čelnici dogovarali s Nijemcima o zajedničkom oružanom djelovanju, „nemoguća misija“, žudnja za savezom s Englezima kod goleme većine u vlasti NDH se povećavala. Ustaška vlast, koju je zastupao ministar u vladi NDH Mladen Lorković, još je sredinom 1943. godine nudila prvaku HSS-a Augustu Košutiću, zetu Stjepana Radića, da preuzme vlast uz samo jedan uvjet, da brani opstojnost hrvatske države. Nakon jalovih pregovora Košutić, koji je bio pod izrazitim utjecajem engleskog masonstva, ponudu je odbio, neizravno dajući do znanja da Britanci nisu protiv ustaške vlasti u hrvatskoj državi, već *a priori* protiv hrvatske države. (Dubravko Jelčić: *100 krvavih godina*, P. I. P. Pavičić, Zagreb, 2005., str. 95., 141. i 144.).

U ljeto 1944. godine Ante Vokić i Mladen Lorković organiziraju puč s namjerom da oružane snage NDH stave na raspolaganje saveznicima. U to vrijeme vlasti NDH kontrolirale su golemu većinu svoga teritorija sa zavidnom vojnom silom od oko 250 000 vojnika visoke borbene spremnosti. Ustaški krilnik Vokić imao je razrađen plan kako će hrvatske oružane snage prijeći na stranu saveznika, što samo dokazuje da je ustašama jedini cilj bio sačuvati hrvatsku državu, a ne braniti nekakav fašizam koji im je bio ideološki posve stran. Kada je Vokić preko punkta u Švicarskoj javio Englezima točan raspored i naoružanje oružanih snaga kojima raspolaže, Englezi su samo smiješkom uzvratili da to oni jako dobro znaju. Engleskom masonstvu nije bilo ni na kraj pameti privući NDH na savezničku stranu, za razliku od također katoličke, ali nažalost puno više iredentističke i masonske Italije, koja kao i u Prvom svjetskom ratu počinje rat na strani gubitnica, a završava na strani pobjednica rata. Ne samo to, Englezi preko čvrsto isprepletenog masonstva, uz pomoć svog agenta Josipa Broza obavješuju Pavelića o urotnicima u svojim redovima. Otužno je završio još jedan u nizu bezuspješnih pokušaja da NDH pristupi pobjednicima rata. Kako se rat približavao svom završetku, britansko masonstvo je potpuno metastaziralo vlasti NDH. Jer kako drugačije uopće shvatiti tu podmuku masonsku podvalu gdje se tako snažna oružana sila hrvatske vojske predala upravo Englezima bez borbe. Je li netko u toj vlasti radio na tome da odvede hrvatske mladiće i obezglavljeni hrvatski puk na klanicu?

Izdvojimo još jedan događaj iz kojega se zorno vidi utjecaj ubačenog masonstva u vlasti NDH. Dok su trajali pregovori Titovih partizana i Hitlerovih generala, a mnogi dužnosnici iz vrha vlasti NDH bezuspješno pokušavali prići saveznicima, Staljin je krajem 1944. godine ponudio Paveliću sporazum. U tom sporazumu bi NDH izašla iz savezništva s Nijemcima i ušla u savezništvo s SSSR-om. Sličan sporazum je Staljin potpisao i sa rumunjskim kraljem Karlom II. Jedini su uvjeti bili da Pavelić dozvoli nesmetan prolaz ruskim trupama u sjevernu Italiju, te da NDH u tadašnjim granicama bude poslije rata u sklopu sovjetskog komunističkog sustava. Staljin za razliku od Engleza nije gajio posebne simpatije prema Srbima, a prepredenom Titu nije vjerovao poznajući njegovu halapljivu žeđ za vlašću. Prijedlog je bio potpuno realan, jer ne smije se zaboraviti da je Staljin bio spreman priznati NDH još u travnju 1941. godine, kao što je priznao i Slovačku Republiku. Naravno, Staljinova prvobitna ponuda vrijedila je do 22. lipnja iste godine. U Hrvatsku je 1944. godine na pregovore s Pavelićem došao osobni Staljinov izaslanik, pukovnik Sokolov. Pavelić je pod utjecajem „svojih savjetnika“ Staljinovu diskretnu ponudu odbio. Vinko Nikolić: *Bleiburška tragedija hrvatskog naroda*, Art studio Azinović, Zagreb, 1995., str. 15.)

Dr. Pavelić je često o tom sporazumu pričao u inozemstvu kako nije mogao vidjeti Hrvatsku pod utjecajem sovjetske sfere. Međutim, posljedice neprihvatanja tog sporazuma su bile užasne za hrvatski narod. Činjenica je da bi Hrvati potpisom tog sporazuma živjeli u komunističkoj sovjetskoj Hrvatskoj, ali ipak u Hrvatskoj. Ovako su živjeli četrdeset i pet godina u komunističkom velikosrpskom zlosilju koje je počelo strahotama Bleiburga, poniženi, obespravljani, vječno obilježeni u svjetskoj, jugoslavenskoj i hrvatskoj historiografiji kao ustaše, fašisti, kleronacisti itd. Zanimljivo bi bilo postaviti hipotetsko pitanje što bi se dogodilo s Italijom, možda i s Francuskom da je Crvena armija preko Hrvatske došla u Italiju?

Danas se NDH optužuje za svakojake zločine i progone, nad Židovima, Srbima, pripadnicima partizanskog pokreta, itd. O Židovima kao „sraslom tkivu“ Ustaškog pokreta je rečeno, a o progону nad Srbima i „oslobodilačkom pokretu“ također treba nešto dodati. Što se tiče odnosa NDH prema Srbima nešto se uporno prešućuje. Činjenica je da je i u Hrvatskom državnom saboru bilo dosta zastupnika pravoslavaca (Srba). Dr. Savo Besarić, odvjetnik iz Sarajeva bio je ministar u vladi NDH, a deveterica generala pravoslavaca bila su u hrvatskom domobranstvu: Đuro Dragičević, Fedor pl. Dragojlov, Jovan Iskrić, Đuro Gruić, Mihajlo Lukić, Lavoslav Milić, Dušan Palčić, Zvonimir Stimaković i Milan Uzelac. Primjerice, upravo je general Đuro Gruić bio najveći Pavelićev pouzdanik koji je kao glavar Stožera u Glavnom stanu predlagao da se hrvatska vojska u svibnju 1945. godine ne povuče iz Hrvatske, već da se brani na hrvatskom tlu. (Dubravko Jelčić: *100 krvavih godina*, P. I. P. Pavičić, Zagreb, 2005., str. 84., 92., 94., 120. i 126.)

Znakovito je da dok je trajao pakt Hitler - Staljin, nikakvih sukoba nije bilo između vlasti NDH i pripadnika Komunističke partije. U prošlosti su se čak svesrdno pomagali članovi Ustaškog pokreta i komunisti, odnosno oni istinski antifašisti koji su također sanjali samostalnu hrvatsku državu. Neka stara prijateljstva iz mitrovačke kaznionice zadržala su se i poslije 10. travnja 1941. godine, tako da su pojedinim komunistima ponuđene i visoke dužnosti u vladi NDH. Tek napadom Hitlerove Njemačke na Sovjetski Savez 22. lipnja 1941. godine počinju teroristička djelovanja komunističkog pokreta kod sela Žabno. Tu treba nadodati kako je upravo britanski agent, najveći zločinac nad hrvatskim narodom, Josip Broz Tito, saznajući od svoje masonske braće točan datum napada Njemačke na Sovjetski Savez o tome obavijestio Staljina. Terorističke partizanske akcije postupno prerastaju u zločine, na koje oružane snage NDH odgovaraju, često također zločinima. Treba postaviti još jedno hipotetsko pitanje, bi li komunisti uopće digli oružanu pobunu da je ostao na snazi pakt o prijateljstvu između Hitlera i Staljina? Zar bi uopće zaratili protiv svog saveznika, Hitlerove Njemačke? Dok god je pakt bio na snazi nije im bilo do nikakvog ustanka.

Slojevita povijest NDH zauvijek će izazivati mnoge prijepore jer većinu dokumenata je komunistička vlast odmah uništila, valjda da se ne bi pobile „oslobodilačke“ teze njenog pokreta, a neke je iz istog razloga i krivotvorila. Gorka je istina da se britanska masonerija „poigrala“ s vlašću NDH i u više navrata ju izigrala. Na kraju je zločinačkim činom na bleiburškom polju izručila hrvatski obezglavljeni puk Titovim krvnicima. Ono što se također može zamijetiti je i to, da danas hrvatska historiografija tretira NDH kao potpuno samostalnu državu kada ju treba optužiti za progone i zločine nad Židovima, Srbima..., ali kad ju treba poniziti kao satelitsku državu, marionetsku i nesamostalnu, onda se obvezno NDH navodi kao „takozvana“. (Korišteni dijelovi iz knjige *Masoni protiv Hrvatske*)

Mladen Lojkić

Samo registrirani korisnici mogu dodavati komentare.

3 Comments